

Evidencijski broj / Article ID: 11551480
 Vrsta novine / Frequency: Dnevna
 Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
 Rubrika / Section:

Karikaturalni film o ratu i previše mraka

Festival igranoga filma u Puli: Prikazani filmovi
»Korak po korak«
Biljane Čakić Veselić i
»Mrak« Dana Okija

Božidar TRKULJA
 bozidar.trkulja@vjesnik.hr

PULA - Festivala igranoga filma u Puli primaknuo se kraju, a sve do četvrtka kritika je mogla biti dijelom, a publika u cijelosti zadovoljna. No tada su prikazana dva razočaravajuća filma - »Korak po korak« Biljane Čakić Veselić i »Mrak« Dana Okija. Zvučat će to grubo, ali ono najpozitivnije u oba filma je to što gledatelj zna da će jednom završiti, iako se ponekad i to čini nevjerovatnim. Gledatelj je na trenutke zaista osuđen na patnju. Što se Okija tiče, uopće nije jasno za koga je snimao taj film i komu ga je namijenio. Iako je početak obećavajući, ubrzo sve krene nizbrdo, od vezanja uz duge i umorne kadrove, pa sve do toga da pojedini glumci nisu ni blizu na visini zadatka i stječe se dojam da bi se uklopili tek u neki amaterski uradak. Na koncu može se ipak naći i pokoji dobar trenutak, a ako ništa drugo, može se uživati u lijepoj i na trenutke zaista moćnoj fotografiji. Ipak u cijelosti »Mrak« je najčešće skučen u svojim okvirima koliko god ih pokušavao

Ono što u filmu »Korak po korak« ostaje kao pozitivno jest prokazivanje ratnoga profiterstva kao djelatnosti koja je pojedincima priskrbila položaje uglednih građana i za koju nikada nisu odgovarali

raširiti drugačijim pristupom i eksperimentalnim postupcima. Debitantski »Korak po korak« Biljane Čakić Veselić možda je dobro izgledao na papiru, jer naznake za to postoje, no rezultat je slab. Mnogo se očekivalo od toga filma, ali malo se dobilo, jer teško da je itko očekivao karikaturalni film o Domovinskom ratu. Mlitava i nemušta režija pomiješana s upornim ponavljanjem motiva pohote usmjerene na žene, a posebice glavnu junakinju, postaje na koncu iritantan. Nju igra Ksenija Marinković i ona je jedina svijetla točka u filmu iako zapravo cijelo vrijeme dok oko nje padaju granate uokolo hoda u kričavom crvenom kaputu kao da ide nositi božićne poklone, a ne šuljajući se i strijepeći za vlastiti život. Ona jest hrabra i pomalo

Poziv na ponovno gledanje

Nakon genijalnoga »Neprijatelj« Dejana Zečevića, u natjecateljskom programu manjinskih koprodukcija prikazan je jednakovrijedni film »Laku noć, gospodice« Metoda Peveca, koji je ostvaren kao slovensko-hrvatska koprodukcija.

Iako sam kratki sadržaj nije obećavao i činilo se da će to biti još samo jedan film o preljubu, ono što smo dobili bilo je više od ugodnoga iznenađenja.

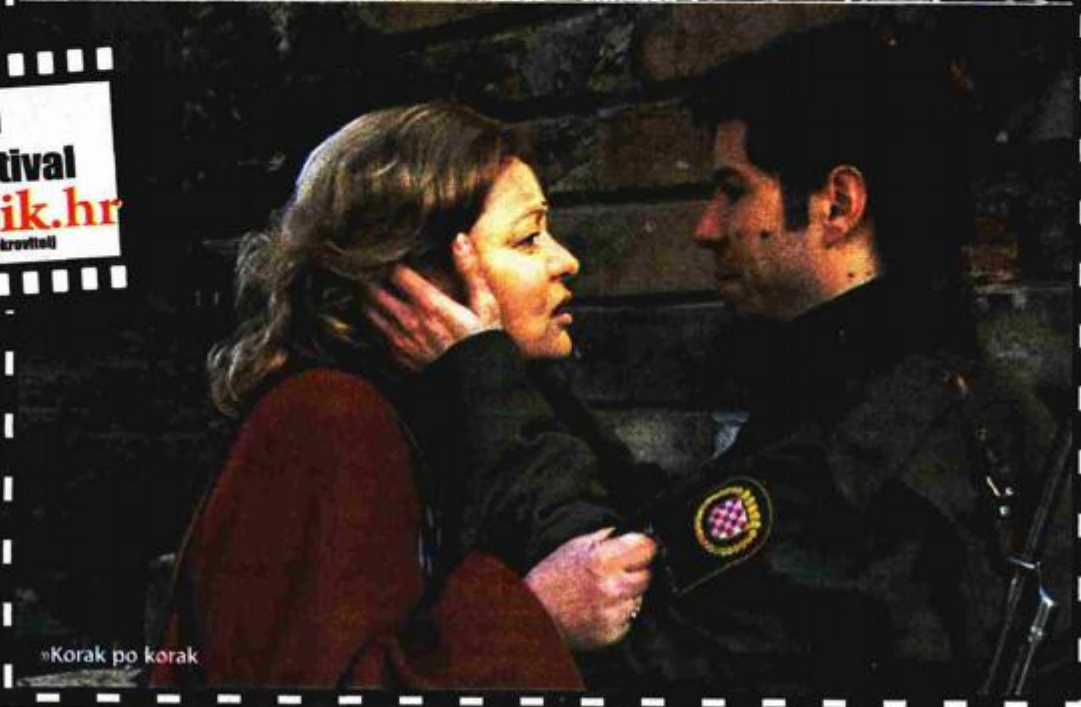
Pevec je snimio prekrasan i inteligentan film s jednostavnom pričom po svemu, ali ju je tako lijepo ispričao da je gledanje pravi užitek.

Polona Juh je maestralno odglumila svoju ulogu divne, vrijedne, pažljive i pronicljive žene, a svaki kadar u kojem se pojavi, a riječ je o glavnoj glumici, diše punim plućima. Dodamo li tomu sjajno napisane i izvedene dijaloge, obilje detalja i dobru fotografiju, zaista ima-

mo razloga pogledati ga ponovno.

Ono što također vrijedi istaknuti su animirani prizori, koji se u filmu pojavljuju kao sastavni i nezaobilazni dio priče.

Animaciju je radila nagrađivana slovenska animatorica Špela Čadež i upravo je nevjerovatno koliko se dobro uklopila u igrani film, jer ne samo što se ne vide nikakvi šavovi nego cijeli film dobiva još jednu dimenziju.

naivna, ali svakako brižna majka, no iako se u filmu kaže kako je ona gotovo jedina žena koja je ostala, za deset minuta ulica je puna žena koje trče pred kamion kako bi saznale jesu li njihovi sinovi, muževi i očevi živi. Hrvatski ih vojnici otjera kao pse.

I mnogi drugi hrvatski vojnici, vjerojatno u želji da se ne dobije dojam crno bijelih likova, što je djelomično i uspjelo, prikazani su kao sirovi i seljačine kojima je jedina preokupacija i želja milom ili silom spolno općiti s

U filmu »Mrak« može se uživati u lijepoj i na trenutke zaista moćnoj fotografiji, no u cijelosti taj film je najčešće skučen u svojim okvirima koliko god ih autor pokušavao raširiti drugačijim pristupom i eksperimentalnim postupcima

glavnom junakinjom. Osim nekoliko verbalnih zahtjeva uključujući i jedan koji joj upućuje njemački humanitarac, dva puta je pokušaju silovati, jednom ratni profiteri u odori hrvatskih vojnika, a zatim i njen muž ponovno u istoj odori, ali s činom očito sumnjivo pribavljenim. S druge strane, imamo u filmu silovanje djevojčice, a zatim i silovanje muškarca.

Prvi silovatelj tako postaje otac muškarca kojeg kasnije siluje četnik. Ipak uz sve četnike suprug glavne junakinje se svakako uspio postaviti kao najnegativniji lik u filmu. On je kukavni bijednik i iritantni beskičmenjak, pa ako bi se dodjeljivala medalja za pretjerivanje u oblikovanju likova, onda bi je dobio upravo on.

»Korak po korak« ima i mnogo neuvjerljivih dijelova, a sam kraj s plesom »pod zvijezdama« je krajnje očajan, pa se kao najbolji prizor ispostavlja stajanje pred raspelom, koji svakako ima svoju snagu. Iako nema toliko izravne veze sa samim filmom, ne možemo ne primijetiti kako glumac Draško Zidar uvijek igra likove kojima je osnovna uloga spravljati mesna jela, pa smo ga tako ove godine gledali u tri takva filma.

U srednjometražnom »Zagorskom specijalitetu« Davida Kapca sjajno glumi oca obitelji koja ubija igrače painballa i priprema ih za večeru, zatim u »Kotlovinu« Tomislava Radića gdje je podjednako dobar kao gazda vičan kuhanju kotlovine i nešto manje pečenju odojka na ražnju, dok u filmu »Korak po korak« glumi četnika koji peče kobasice na roštilju gledajući kako njegovi drugari i drugarice kolju zarobljenika.

Ono što u filmu ostaje kao pozitivno jest prokazivanje ratnoga profiterstva kao djelatnosti koja je pojedincima priskrbila položaje uglednih građana i za koju nikada nisu odgovarali.

58. pula
film festival
Vjesnik.hr
 medijski pokrovitelj